

25 éves Szarvas Város Barátainak Köre Alapító tag-portrék

Dr. Körösfalvi Pál

Negyedszázada, 1982. október 2-án a szarvasi DÉLÉP üdülőben megtartott közgyűlésen, kedvezőtlen politikai légkörben alakult meg Szarvas Város Barátainak Köre. Atívelve a korszakos jelentőségű rendszerváltás megrázkódtatásait is, 25 éve folyamatosan működik városunk érdekében. Jelszava változatlan: „Szarvasért”. A fiatal generációk számára a megalakulás ideje már történelem. Az idő könyörtelenül száguld, sok alapító tag már nincs közöttünk, de néhányan megéltük az évfordulót.

Felmerül a kérdés: kik voltak azok a lelkes és önzetlen lokálpatrióták, akik létrehozták, s elsőként léptek be a Baráti Körbe? Valamennyi alapító tagot nem áll módunkban bemutatni, de néhányuk pályájának felvázolásával, a velük készült interjú útján közelebb kerülünk a válaszhoz.

Dr. Körösfalvi Pál az elsők között ismerte fel a Baráti Kör megalapításának szükségességét, s személyiségének elfogadottságával, tekintélyével jelentős mértékben közrehatott abban, hogy elhárultak az akadályok, eloszlott a gyanakvás, s az eszme valósággá vált. Az első mozgalmas, pezsgő években, a Baráti Kör hőskorában töltötte be az elnöki tisztséget. Pályafutására és a Baráti Kör megalapításának körülményeire a békéscsabai Andrassy utcai lakásában emlékezik.

Származása, iskolái

Dr. Körösfalvi Pál

Szarvason születtem 1928. december 5-én, jövőre töltöm be a 80. évemet. Gyermekkoromat, majd ifjúságom nagy részét – húsz éves koromig – Szarvason töltöttem. Édesapám a helyi tűzoltóság parancsnoka volt, korán, 1945-ben halt meg. Édesanyám ezután négy testvéremmel együtt egyedül nevelt fel. Szerencsére már nagyobbak voltunk, sokat tudtunk segíteni neki.

A szarvasi Vajda Péter Gimnáziumban érettségiztem 1948-ban. A gimnázium az ev. egyház iskolája volt, fontos volt a hitoktatás, s ez az irányultság játszott szerepet abban, hogy felkeltette érdeklődésemet a teológia tudománya iránt. A nyolcadikos tanulók közül kerültek ki a Luther szövetségi elnökök, s én voltam ebben a tisztségben az utolsó, a „fordulat évét” követően már nem töltötték be e tisztséget.

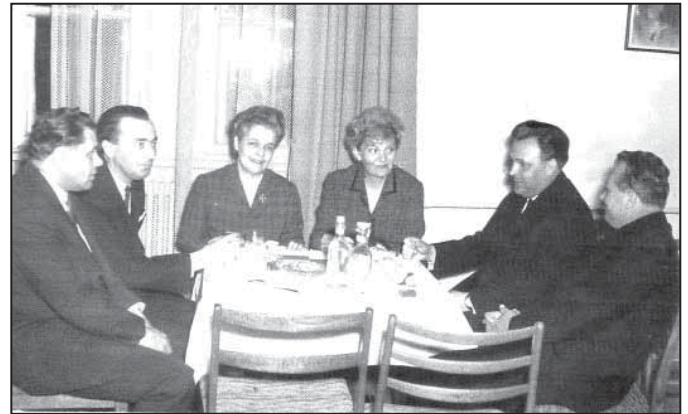
Ezek a körülmények játszottak közre abban a döntésben, hogy beadtam felvételi kérelmem a soproni teológiára, de ezzel párhuzamosan jelentkeztem a Műszaki Egyetemre is, mert régi álmom volt, hogy mérnök legyek. A Műszaki Egyetemen felvételem első nekifutásra azért nem volt eredményes, mert az előzetes elbeszélgetés során fény derült a vallásos világnézetemre. A felvételem eredménye ugyanakkor olyan jó volt, hogy a felülvizsgálat során mégis csak felvettek a Műegyetemre. Nehéz anyagi körülményeink viszont nem engedték meg, hogy megkezdtem tanulmányaimat ott is folytassam. A NÉKOSZ-ba (Népi Kollégiumok Országos Szövetsége), mely jelentősen át volt hatva politikával, nem akartam menni, szelleme ellentétes volt a felfogásommal, így két és fél hónap után mégis csak a teológiára iratkoztam be, ahol két évfolyamot végeztem. Ezt a két évet soha nem bántam meg, mert világnézetemben, életszemléletemben meghatározó volt az ott töltött idő.

1950-ben – amikor megalakultak a diákszallók – visszamentem a budapesti Műegyetemre, mert akkor már bevezették az ösztöndíjak rendszerét, elviselhetőbb mértékűre csökkentek a tanulmányok folytatásának költségei.

Pályája

1954-ben fejeztem be tanulmányaimat a Műszaki Egyetemen, s Békéscsabára kerültem az akkor megalakult Híd- és Mélyépítési

Technikumba mérnök tanárnak, statikát és talajmechanikát tanítottam. Egy év után beláttam, hogy a tanári pálya nem igazán nekem való, nehezen viseltem a tananyag ismételt előadását, s bármilyen furcsán hangzik a tanítási szüneteket, különösen a nyári nagyszünetet. A második tanévet épp csak megkezdtem, majd átjöttem az akkori Állami Építőipari Vállalathoz, s ott létrehoztuk heten a tervező részleget. 1956. április 1-én neveztek ki a részleg vezetőjének, majd e részleg beolvadt a Szegei Tervező Vállalatba, s annak lett a Békés megyei irodája, melynek szintén a vezetője voltam. 1960-ban történt átszervezés után a Békés Megyei Tanács Tervező Vállalatává alakultunk, s ennek szintén az igazgatója voltam, egészen az 1989. március 1-i nyugdíjba vonulásomig. Munkámat mindenkor elismerték, METESZ-díjban, Alpár-díjban, Munkaérememmel kitüntetésben, valamint a Munkaéremrend bronz és arany fokozatában részesültem.

Baráti beszélgetés a kitüntetés átadása után a METESZ székházban, Budapesten

Családja

Azért kértem magam Békéscsabára az egyetem elvégzése után, mert szarvasi lánynak, *Tomasovszky Mártának* udvaroltam, s így kerülhettem Szarvashoz viszonylag közel. 1955-ben nősültem meg. Egy kislányunk született. Sajnos feleségemet ötvenéves korában egy gyógyíthatatlan betegség támadta meg, mellyel 23 évig éltünk együtt, úgy, hogy állapota folyamatosan romlott. Ez mindkettőnk számára nagyon nehéz korszak volt. 2003 áprilisában hunyt el, itt, ebben a lakásban.

Lányom orvos, éppen feleségem betegsége miatt ezt a szakterületet választotta. A Gyulai Kórházban, majd a budapesti ORFI-ban dolgozott, és házasságkötése után Szombathelyre került. Előbb a zalaegerszegi kórház reumatológiai rehabilitációs osztály főorvosa volt, majd leány unokám megszületése után a Bük-fürdői gyógyszálló orvosa lett. Nagy a csábítás, hogy én is Szombathelyre menjek, már a feleségem életében is felmerült ennek a lehetősége, de ódzkodom ettől, a szakmai tevékenységem mégis ideköt. Itt ismernek, másutt már nem tudnám kiépíteni az ehhez szükséges ismeretségi kört.

Társadalmi tevékenysége

Korán bekapcsolódtam Békéscsaba és a megye társadalmi életébe. 1960-ban alapítottuk meg a METESZ-t a Műszaki Tudományos Egyesületek Szövetségét, melynek alelnöke, később titkára,

Felszólalás a METESZ országos küldötttertekezletén
végül nyugdíjazásomig elnöke voltam. Tagja lettem a Megyei Ta-